

Sygn. akt I C 1117/16 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Halina Maliszewska

Protokolant sekretarz sądowy Patrycja Lis

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko Z. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1117/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W. wystąpił w dniu 28 września 2016 r. z roszczeniem przeciwko pozwanej Z. L. o zapłatę kwoty 6.317,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Powód wnosil o rozpoznanie jego sprawy w postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu podał, że pozwana zawarła w dniu 19 grudnia 2006 r. z (...) Bank SA umowę bankową i nie wywiązała się ze spłaty kredytu. Na podstawie umowy cesji z dnia 4 lutego 2016 r. przejął od (...) Bank SA z siedzibą we W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu zadłużenia wynikającego z tej umowy kredytowej. Wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: zaległa część kapitału w kwocie 2.803,18 zł oraz skapitalizowane odsetki naliczone przez wierzyciela pierwotnego i powoda w kwocie 3.514,44 zł. Powód wskazał też, że dowodem istnienia roszczenia i jego wysokości jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego ewidencji analitycznej podpisany przez osoby upoważnione (k. 2-19 akt).

Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Kwidzynie uwzględniając roszczenie powoda wydał w dniu 3 października 2016 r. w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I Nc 3601/16 nakaz zapłaty kwoty 6.317,62 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania (k. 24 akt).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana Z. L. złożyła sprzeciw. Wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że roszczenie powoda jest przedawnione. Podała, że roszczenia z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przedawniają się z upływem 3 lat licząc od dnia kiedy roszczenie stało się wymagalne. Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że roszczenie stało się wymagalne w 2007 r. (k. 27-29 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwana Z. L. zawarła w dniu 19 grudnia 2006 r. z (...) Bankiem (...) SA w W. umowę pożyczki na kwotę 6.278,97 zł o nr (...). Umowa została zawarta na okres do dnia 19 grudnia 2009 r. Pożyczka miała być spłacona w 36 ratach miesięcznych płatnych do 19-go każdego miesiąca poczynając od stycznia 2007 r., po 268,72 zł a ostatnia rata w kwocie 268,51 zł. Pozwana w nieustalonej dacie zaprzestała spłacania pożyczki. Bank wypowiedział umowę pożyczki, która według oświadczenia Banku w dniu 18 lutego 2009 r. stała się natychmiast wymagalna.

(**dowód** : umowa pożyczki k. 41 akt, uzasadnienie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bte k. 2 akt I Co 2064/09 Sądu Rejonowego w Kwidzynie)

W dniu 4 czerwca 2009 r. (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 4.319,25 zł wskazując, że na wymagalną wierzytelność składa się kapitał w kwocie 3.710,90 zł, odsetki umowne w kwocie 568,05 zł za okres od 19 lipca 2008 r. do 4 czerwca 2009 r. oraz koszty monitów i upomnień w kwocie 40,30 zł.

W dniu 10 lipca 2009 r. Bank wystąpił do Sądu Rejonowego w Kwidzynie o nadanie klauzuli wykonalności temu tytułowi. Sąd Rejonowy w Kwidzynie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu postanowieniem z dnia 13 lipca 2009 r.

(**dowód** : bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 4.06-2009 r. k. 3 akt I Co 2064/09 Sądu Rejonowego w Kwidzynie, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 2 akt I Co 2064/09 Sądu Rejonowego w Kwidzynie, postanowienie z dnia 10.07-2009 r. o nadaniu klauzuli wykonalności k. 11 akt I Co 2064/09 Sądu Rejonowego w Kwidzynie)

W dniu 4 września 2009 r. (...) Bank (...) SA wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie J. B. o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanej. Egzekucja była prowadzona z świadczeń emerytalnych należnych dłużnicze i część wierzytelności została wyegzekwowana. Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2014 r. egzekucja została umorzona z uwagi na bezskuteczność. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 9 lipca 2014 r.

(**dowód** : wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1 akt Km 1245/09 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie J. B., karta rozliczeniowa – akta Km 1245/09, postanowienie Komornika z dnia 27.06-2014 r. k. 42 akt Km 1245/09, zpo doręczenia odpisu postanowienia stronom k. 42v akt Km 1245/09)

Bezsporne jest również, że (...) Bank SA we W., który jest następcą prawnym (...) Banku (...) SA w W., zawarł w dniu 4 lutego 2016 r. z powodem (...) z siedzibą we W. z umowę cesji wierzytelności Banku wobec pozwanej wynikającej z umowy z dnia 19 grudnia 2006 r.

(**dowód** : umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 8-13 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał roszczenie powoda za przedawnione i jako takie oddalił.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda i dokumentów urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Kwidzynie o nadanie klauzuli wykonalności i w aktach egzekucyjnych wymienionych wyżej, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Stosownie do art. 118 k.c. **termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata**. W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego panuje ugruntowany pogląd, że roszczenia banku wobec kredytobiorcy, pożyczkobiorcy czy umów rachunku bankowego przedawniają się z upływem trzech lat zgodnie z treścią cytowanego przepisu. Bank jest, bowiem przedsiębiorcą, do którego zakresu działania należy między innymi

udzielanie kredytów i pożyczek. Odpowiednio roszczenia wywodzące się z zawartych umów bankowych są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. O tym czy roszczenie jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą decydują wyłącznie cechy podmiotu, któremu ono przysługuje. Nie mają znaczenia cechy drugiego podmiotu stosunku prawnego, z którego to roszczenie wynika. Nie musi on być zatem przedsiębiorcą (wyrok SN z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 - OSP2004/11/141; wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01 - OSNCP 2004/7-8/117).

Roszczenie wierzyciela, niezależnie od tego kto nim jest, wynikające z umowy rachunku pożyczki zawartej przez Z. L. z (...) Bankiem (...) SA w dniu 19 grudnia 2006 r. podlegało, zatem trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczyna się zgodnie z art. 120 § 1 k.c. od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie wierzyciela pierwotnego stało się wymagalne po upływie terminu spełnienia świadczenia przez pozwaną Z. L.. Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych ratach płatnych do 19-go każdego miesiąca. Po upływie terminu spłaty którejkolwiek raty roszczenie Banku stawało się wymagalne. Od tej daty rozpoczynał się bieg terminu przedawnienia roszczenia Banku. Powód mimo zobowiązania Sądu nie wskazał kiedy pozwana zaprzestała spłaty rat pożyczki i którym terminom płatności uchybiła. Uniemożliwiało to ustalenie dokładnej początkowej daty rozpoczęcia biegu przedawnienia. Nie uniemożliwiało to jednak uznania roszczenia powoda za przedawnione.

Z analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że Bank wypowiedział pozwanej umowę pożyczki i według oświadczenia Banku zawartego w uzasadnieniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wynika, że niespłacona pożyczka stała się natychmiast wymagalna z dniem 18 lutego 2009 r. Po tej dacie zatem pozwana na pewno popadła w opóźnienie i rozpoczął się bieg terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. Bieg przedawnienia przerywa się między innymi przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W doktrynie i orzecznictwie sądowym wątpliwości nie budzi, że taką czynnością jest wystąpienie z wnioskiem do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Wierzyciel pierwotny wystąpił do Sądu Rejonowego w Kwidzynie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w dniu 10 lipca 2009 r. Doszło więc do przerwania biegnącego przeciwko niemu terminu przedawnienia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 k.c.). Termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo od dnia 14 lipca 2009 r. to jest po nadaniu przez Sąd klauzuli wykonalności (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. III CZP 103/14 – LEX nr 1643191). Podnieść należy, że do roszczeń stwierdzonych bankowymi tytułami egzekucyjnymi nie ma zastosowania art. 125 § 1 k.c. (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. - III CZP 101/03 – OSNC 2005/4/58). Przedawniają się one zatem w terminach przewidzianych dla roszczeń danego rodzaju a nie z upływem lat 10 jak roszczenia stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu.

W niniejszej sprawie zatem termin przedawnienia roszczenia Banku pomimo nadania przez Sąd klauzuli wykonalności nadal podlegał 3 letniemu terminowi przedawnienia. Bank przerwał biegnący na nowo termin przedawnienia przez złożenie w dniu 4 września 2009 r. do Komornika wniosku o wszczęcie egzekucji. Egzekucja została umorzona postanowieniem z dnia 27 czerwca 2014 r. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 9 lipca 2014 r. i od dnia 10 lipca 2014 r. na nowo rozpoczął się dla Banku bieg terminu przedawnienia.

Powód jednak, nie będąc bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. wydanej w sprawie III CZP 29/16 (LEX nr 2067028) i sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni ten pogląd podziela.

Sąd Najwyższy stwierdził, że w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Ponieważ uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie

bankom, tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł tym samym kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, na przejście uprawnień i nie mógł uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. Musiał ustalić istnienie roszczenia na ogólnych zasadach w drodze postępowania sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Okoliczność ta nie budzi wątpliwości dla powoda skoro wystąpił w niniejszej sprawie z roszczeniem o zapłatę przeciwko pozwanej.

Nie ma więc podstaw by przerwa biegu przedawnienia spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, spowodowała przerwę biegu przedawnienia roszczenia powoda jako nabywcy wierzytelności i to nie będącego bankiem, do dochodzenia tego roszczenia przed Sądem. Nabywcę wierzytelności przy dochodzeniu roszczenia obowiązują ogólne, przedstawione wyżej terminy przedawnienia, terminy rozpoczęcia biegu przedawnienia i zasady przerywania biegu przedawnienia.

Powód zatem jako nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie wszedł w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.) stwierdził, że przerywanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerywania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane, za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Tym samym roszczenie dochodzone przez powoda uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 18 lutego 2012 r. przyjmując, że roszczenie powoda stało się wymagalne po upływie terminu wypowiedzenia umowy pożyczki przez wierzyciela pierwotnego, czyli z dniem 18 lutego 2009 r.

Powód nabywając zatem wierzytelność w dniu 4 lutego 2016 r. nabył wierzytelność już przedawnioną. Z oczywistych względów już po upływie terminu przedawnienia wystąpił też do Sądu z roszczeniem o zapłatę.

Powód nie wykazał by nastąpiła wobec niego przerwa lub zawieszenie biegu przedawnienia.

Konsekwencją zaniechania wykazania wyżej wskazanych okoliczności jest uznanie roszczenia powoda za przedawnione i oddalenie powództwa wobec spełnienia przesłanek określonych w art. 117§ 1 k.c. i art. 118 k.c.

Z uwagi na to, że pozwana, mimo wniosku o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, nie wykazała by w związku z niniejszym postępowaniem poniosła jakiegokolwiek koszty procesu, Sąd nie orzekł o kosztach.